

Nemzetközi tudományos ülésszak kezdődött a Szegedi Tanárképző Főiskolán

Három külföldi felsőoktatási intézmény, az Uzsgorodi Állami Egyetem, a Nyitrai Pedagógiai Fakultás és a Potsdami Pedagógiai Főiskola, valamint a hazai testvérfőiskolák részvételével hazánk felszabadulása 20. évfordulójának tiszteletére a Szegedi Tanárképző Főiskola egyhetes nemzetközi tudományos ülésszakot rendezett.

Az ülésszakot tegnap délelőtt ünnepélyesen nyitották meg a főiskola dísztermében. Az ünnepségen megjelent Molnár János művelődésügyi miniszterhelyettes, Sipos Géza, a városi pártbizottság titkára, dr. Biczó György, a Szeged városi tanács vb-elnöke, Deák Béla, a városi pártbizottság osztályvezetője, dr. Szabó István, a Csongrád megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese, Papp Gyula, a városi tanács vb-elnökhelyettese, Pestí Endre vezérőrnagy, az Egyesített Tisztiiskola parancsnoka, valamint dr. Kovács Ferenc és Keleti Sándorné, a Művelődésügyi Minisztérium főosztályvezetői, továbbá mintegy kétszáz résztvevő, a hazai tanárképző főiskolák és a szegedi felsőoktatási intézmények képviselői.

Ott voltak a megnyitón az ülésszak külföldi vendégei, közöttük I. M. Mesko tanszékvezető docens, dékán, B. I. Spivak tanszékvezető tanár, N. M. Artyomenko docens, A. M. Rot docens, az uzsgorodi egyetem küldöttei, Stefán Knotek adjunktus, a nyitrai főiskola küldötte, dr. Kurt Zehner prorektor, dr. Dora Hujer prodékán, dr. Günter Junghänel docens, a potsdami főiskola képviselői, valamint Penjo Rusev, a bulgáriai Tivornó Felsőfokú Pedagógiai Intézetének tanszékvezető tanára.

A vendégeket dr. Csukás István, a főiskola igazgatója köszöntötte, majd Molnár János művelődésügyi miniszterhelyettes megnyitotta.

Miniszterhelyettes megnyitotta az ülésszakot. A többi között hangsúlyozta, hogy ennek a tanácskozásnak a középpontjában a tanárképzés pedagógiai és módszertani kérdései állnak. Méltatta a szegedi főiskola kezdeményezésének jelentőségét, a vállalkozás bátorságát, úttörő jellegét. Első eset, hogy a tanárképzés pedagógiáját ilyen részletesen és alaposan hazai és külföldi szakemberek megvizsgálják. Az ülésszak eredményesen járul majd hozzá a főiskolai módszertan kidolgozásának meggyorsításához, segíti a tanárképzés ügyét, szolgálja a felsőoktatás általános fejlesztését. A miniszterhelyettes befejezésül jó munkát kívánt az ülésszak résztvevőinek.

Az ünnepi megnyitó után dr. Szendrői Jánosnak, a szegedi főiskola tanszékvezető tanárának elnökletével megkezdődött az első ülés. Ezen dr. Geréb György szegedi főiskolai tanár, kandidátus tartott előadást a főiskolai hallgatókon végzett pszichológiai vizsgálatok tanulságairól és a tanárképzés számára ezekből levon-

ható következtetésekről. A korreferens dr. Kurt Zehner professzor volt.

Délután dr. Sziklay László szegedi főiskolai tanár vezetésével folytatódott a tanácskozás. Az oktatási folyamat sajátosságai címmel előadást tartott dr. Zentai Károly szegedi főiskolai docens. Korreferens Stefan Knotek adjunktus volt.

Ma Drien Károly docens és dr. Tóth Ferenc tanszékvezető docens, a szegedi főiskola tanárai tartanak előadást. Csütörtökön és pénteken a szegedi főiskola tanárai közül előadást tart dr. Megyeri János tanszékvezető tanár, Bor Pál docens, Kelemen Jánosné docens és dr. Szabó László igazgatóhelyettes.

A tudományos ülésszak tiszteletére a főiskola ének-kara pénteken este 8 órai kezdettel ünnepi hangversenyt rendez a Tisza Szálló koncerttermében, szombaton délelőtt 11 órai kezdettel pedig a főiskola művésztanárainak alkotásaiból nyílik képzőművészeti kiállítás a Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai képtárában.

A Csongrád megyei katolikus papok megemlékeztek a felszabadulás 20. évfordulójáról

A Csongrád megyei római katolikus papi békebizottság tegnap délelőtt 10 órakor Szegeden, a Hazafias Népfőnt városi bizottságának székházában találkozót rendezett. A megye minden részéből egybegyűlt papok megemlékeztek hazánk felszabadulásának 20. évfordulójáról. A találkozón részt vett dr. Beresztóczy Miklós prépost, az országgyűlés al-elnöke, a Hazafias Népfőnt

Országos Elnökségének és az Országos Béketanács elnökségének tagja és dr. Ifj. József Csanád egyházmegyei püspöke is. Az ünnepi megemlékezés előadója Kiss József főesperes volt.

Több hozzászólás után a gyűlés résztvevői az Országos Béketanácsnak küldött táviratban fejezték ki tiltakozásukat az amerikai imperializmus vietnami agressziója ellen.

KGST-tanácskozások

A fémkohászati állandó bizottságok ülése

Március 16—22 között tartották meg Budapesten a KGST fémkohászati állandó bizottságának huszadik ülését. A tanácskozáson részt vettek a KGST-tagállamok. Részt vettek a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság képviselői is. Megfigyelőként megjelentek a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és a Kubai Köztársaság képviselői.

A bizottság jóváhagyta a KGST fémkohászati állandó bizottságának 1964-ben végzett munkájáról és további tevékenységéről szóló beszámolót, megvitatta a tagállamok ritka- és nagy tisztaságú fémtermelésének helyzetéről szóló jelentést, a termelés 1970-ig megvalósítandó fejlesztésével, szakosításával és kooperációjával kapcsolatosan az országok előzetes elképzeléseiről szóló beszámolót, valamint a fémkohászati együttműködés néhány más kérdését. Az ülés végül beszámolót hallgatott meg a másodlagos szinesfémek begyűjtéséről és felhasználásáról a Szovjetunióban.

A mezőgazdasági állandó bizottság növényvédelmi munkacsoportjának tanácskozása

A KGST mezőgazdasági állandó bizottságának növényvédelmi állandó munkacsoportja Budapesten tanácskozik. Az 5 napos ülésen megvitatják az új vegyszerekkel és védekezési eljárásokkal folytatott nemzetközi kísérletek eddigi tapasztala-

it, megvitatta a tagállamok ritka- és nagy tisztaságú fémtermelésének helyzetéről szóló jelentést, a termelés 1970-ig megvalósítandó fejlesztésével, szakosításával és kooperációjával kapcsolatosan az országok előzetes elképzeléseiről szóló beszámolót, valamint a fémkohászati együttműködés néhány más kérdését. Az ülés végül beszámolót hallgatott meg a másodlagos szinesfémek begyűjtéséről és felhasználásáról a Szovjetunióban.

Együttműködés a könnyűipar terén

A könnyűipar terén kialakult nemzetközi együttműködés az évi feladatai között első helyen áll az 1966—70. évi tervek koordinálásáért a gyártmányok elősegítéséért a gyártmányok szakosításának továbbfejlesztéséért is. A könnyűiparban a szakosítás még csak a kezdeti

fokon áll — s nem is a divatcikkek gyártásában, hanem a műszaki szövetek, a különleges munkaruhák, a munkapapírok és a sportcipők előállításánál találnak erre kedvező lehetőséget. A divatváltozásainak kitett ruházati cikkeknek inkább a választékserét tartják célszerűnek

a KGST-tagországok. Könnyűiparunk, illetve kereskedelmünk érdekelt különböző textilméterárú, kötőtholmi és cipők cseréjében.

A könnyűipar további fejlődését nagymértékben elősegíti a tudományos eredmények felhasználása, a kutatás terén kialakult többoldalú együttműködés. A KGST könnyűipari állandó bizottsága 1965-re 27 textilipari, 17 bőr- és cipőipari, 6 nyomdaipari, 8 feldolgozóipari kutatási téma megoldásánál ajánlotta az együttműködést. A magyar könnyűipari szakemberek a megjelölt 58 téma közül 32 kidolgozásában vesznek részt és két téma megoldásánál a koordináló feladatot is vállalták. Ez utóbbiak: a délvideki kender és az egy-élaki kender legértékesebb nemesített fajtáinak mezőgazdasági és technológiai értékelése, valamint a nyomdaipari foto-polimerformák kialakítása. A magyar könnyűipar képviselői ez évben a KGST-hez tartozó országok 15 tudományos kutatási konzultációján lesznek jelen. A tagországok évente elkészítik a divatirányt jelző konfekcióipari kollekciókat s azokkal kapcsolatos tapasztalataikat kicserélik. Tavaly Moszkvában tartotta ülését az öltözködés-kultúrájával foglalkozó csoport, a szakemberek átadták egymásnak a kollekció műszaki rajzait, s a külföldi tapasztalatokat most hasznosítják gyárainkban. (MTI)

Darvasi István:

A kommunisták és a magyar újjászületés

MOSTANÁBAN RITKÁN méltatjuk a kommunisták és a párt érdemeit, mert győzött az a helyes álláspont, hogy az elismerésnek azoktól kell jönnie, akiket a párt szolgál, a dolgozóktól, a néptől. Nem tenénk ma sem, ha a felszabadulás huszadik évfordulója nem indokolná. Ezúttal sem annyira az érdemeikről kívánnánk szólni, mint inkább arról, hogyan s miért lesz valaki kommunista és milyen szerepük van a kommunistáknak és pártjuknak a népek, a mi esetünkben a magyar nép életében.

Hogyan, miért és mitől lesz valaki kommunista? Van, akit a nyomor, és — ille-tőleg: vagy — az osztálygyűlölet terel az osztályharc útjára, van, aki ösztönösen megérzi a társadalmi igazságtalanságokat és keresni kezdi az igazságot. Így lesz kommunista rendszerint a proletárokból, az elnyomottakból. Van, aki tudományos felismerés útján ismerkedik meg a társadalmi fejlődés törvényszerűségeivel és így válik marxistává. De az osztálygyűlölet még éppúgy nem tesz valakit marxistává, ahogyan a tudományos felismerés sem tesz okvetlenül kommunistává. A társadalmi igazságtalanságok és az elnyomtatás miatt felháborodott proletár maradhat ösztönös, vagy társatlan harcos és a tudományosan képzett marxista is maradhat magányos gondolkodó. Ahhoz, hogy valaki kommunista legyen, még más is kell. A gondolkodó, hideg fejnek érzellemmel és emberszeretettel kell párosulnia, a forradalmi szenvedélynek és a hűvös észnek mindig összhangban kell lennie. Kell hogy a forradalmi szenvedély is arrafelé vigyen, amerre az értelem fénye világít.

És még ez sem elég. Kommunista akkor lesz valaki, ha vállalja a harcot, a velejáró áldozatokat, de mindenekelőtt és legelső sorban vállalja a harccal járó, a harc által követelt fegyelmet: a pártfegyelmet. Mert a marxistákat, a kommunistákat, a társadalmi fejlődés, az osztályharc törvényszerűségeinek ismerőit az teszi erőssé, hogy olyan pártba szerveződnek, amelyben egységes az akarat és a cselekvés.

A kommunisták földi lények, emberek, éppen olyanok, mint a többi ember. Vannak ereényeik és gyarlóságaik, kiváló, vagy átlagos képességeik, egyiküknek jobb, másikuknak talán gyengébb az egészsége, családosak, vagy egyedül élnek. De akármilyenek is, kommunisták, öntudatos emberek, akik vállalják mindazt, ami ezzel jár. Vállalják a forradalmi munkát akkor is, ha veszélyben, illegitimitásban kell dolgozniuk, akkor is, ha a munka nem életveszélyes, de áldozatos, sok és nehéz. Vállalják akkor is, ha fegyvert kell fogniuk és akkor is, ha felvilágosító szóra, példamutatásra van szükség. Vállalják, mert kommunisták, mert életcéljuk a nép, a társadalmi igazság szolgálata. Ebben különböznek másoktól. Erdemükről volta-kepven nem is ildomos beszélni. Mert ha egyszer valaki kommunistává vált, ha felismerte a kapitalista társadalom igazságtalanságát, ha már tudja, hogyan lehet azon változtatni, akkor kötelessége harcolni, különben nem kommunista.

AMI TÁRSADALMUNKBAN, amely már messzire előre jutott a szocialista építés útján, úgy-szólván minden közügy, pontos-sabban: a közügy nálunk valóban a közösség ügye. Közügy az ipari és a mezőgazdasági termelés, a közlekedés, a kereskedelem, az iskola, a színház, a film, az irodalom, a gyermeknevelés, az egészségügy, hisz minden a társadalom kezében van, mindent az állam és a társadalom intéz, kezel, vagy old meg. Közéleti érdeklődés, a közösség iránti felelősség azonban még a mi társadalmunkban sem mindenkié van. A kommunista társadalom azonban mindig és feltétlenül van. Ő mindig a közérdekből indul ki és mindig a közösség kategóriáiban gondolkodik. Ma, a szocialista építőmunka békésebb, könnyebb, kevesebb áldozattal járó szolgálat.

A köz szolgálata valamikor a hatalom-mal való szembezállást követelte, azt parancsolta a kommunistáknak, hogy harcoljanak az elnyomtatás, a terror, a fasiszmus, a nyomor ellen. Vállalták — hányan vállalták és hányan áldozták életüket —, pedig sokan nem értették meg őket. Nemcsak a bíróság ítélkezett felet-tük, hanem értetlenségből elmarasztalta őket a nagyrészt félrevezetett közvéle-mény is. És mégis vállalták.

A felszabadulás után harcba indultak a társadalmi átalakulásért, a földosztásért, az államosításokért, a proletárdiktatúra-ért, harcoltak az infláció, a tethetetlen belenyugvás, a visszalopakodó reakció ellen. Szolgálták a közösséget magukban és szövetségeseikkel. Amikor sokan állásokra, pozíciókra vadásztak, üzleteltek, vagy éppen befelé fordultak, és csak maguknak akartak élni, ők újjáépítési, országépítő programot dolgoztak ki, szervező és felvilágosító munkát végeztek, pedig az ál-

dozattal járt, éhezni, gyalogolni, éjszakázni kellett. De ma büszkéek rá, hogy mind- ezt vállalták, mert a mai eredményekben mindegyikük munkája benne van.

Ebben a húsz esztendőben voltak ne- héz évek is. És a keserűségek még keserűbbek voltak a tiszta szándékú, becsü- letes kommunisták számára. Számukra volt első sorban nehéz, amikor úgy érezték, hogy szavaik nem lehetnek elég meggyő- zőek, mert bizonyos tények ellentmon- danak. Bízni akartak és akarták, hogy mások is bízzanak. Ez azonban mind ne- hezebb volt — és első sorban nekik volt nehéz. Nem hitték és nem is hittették, hogy hibák lehetnek, még kevésbé, hogy bűnök is előfordulhatnak. A sok százezer egyszerű pártagnak nem volt könnyű el- igazodnia ezekben az években. És még nehezebb, százezrosan nehezebb volt a meghurcolt, bebörtönzött kommunisták- nak, akik a börtönben is kommunisták maradtak. A kommunisták azonban tudták: ha egyes vezetők hibáztak is, az eszmé igazságán ez nem változtat. Erhet egye- seket személyes sérelem, tragédia, de az emberiség történelmi útja nem változik meg. Tudták ezt akkor is, amikor az el- lenforradalmi demagógia oly sokak hi- tét ingatta meg.

A KOMMUNISTÁK SZÁZEZEI- RE nem tapad mocskok. Ha hi- báztak, ha tévedtek is, tisztá- bak ők, tetteik maradandóbbak, mint azoké, akik mindig csak fintorogni, fanyalogni, kétkedni, kezét mosni és vál- lat vonni tudtak, amikor a kommunisták a nép millióival együtt dolgoztak, építet- tek és városokat, gyárakat, iskolákat, kór- házakat, lakóházakat teremtettek a sem- miből. Mert ennek a népnek az elpusz- tított, kifosztott országban, saját erején és szocialista testvérei támogatásán kívül semmije sem volt.

A fanyalgók is azokban a házakban laknak, amelyeket a nép épített, annak a villamos áramnak fényénél vetik papírra pesszimizmusukat és kételkedésüket, ame- lyet a nép fejleszt nekik, abban az irodal- mi kávéházban és abban az alkotóházban elmélkednek, vitatkoznak és babusgatják rossz közérzetüket, amelyet ez a nép, ez a társadalmi rendszer épített és tart fenn számukra.

A kommunisták optimizmusát azonban semmiféle fanyalgás, semmilyen kétkedés nem törli meg. Nem törte meg akkor sem, amikor sokkal nehezebb volt és csak na- gyon-nagyon messziről pisláskolt a jövő reménysugara. Miért ne lennének optimis- ták most, húsz év eredményei láttán. A kommunisták optimizmusa nem egy- szerűen oklatan lelkesedésből, hanem ma- terialista, tudományos meggyőződésükből és az azt igazoló tényekből táplálkozik. Abból a meggyőződésükből fakad, hogy az emberek minden társadalmi eredetű baja megoldható. Abból, hogy az emberi alkotó erő kimeríthetetlen és legyőzhetet- len.

Hány népet féltő költő, író, szociológus, tudós foglalkozott valaha a magyarság sorskérdéseivel! Hányan ostorozták a nagybirtokot, a kiváltságokat, a tőkét, mennyit írtak és küzdöttek a társadalmi bajok, a reakció, az elmaradottság, a sötétség ellen. Közülük azok, akik valóban a népet akarták szolgálni, a kommunis- ták mellé álltak, mert felismerték a mar- xizmus, a párt, a kommunisták igazát. Tudják, belátták: a kommunisták pártja magyar és nemzeti párt, mert a magyar nép nemzeti és társadalmi problémáira adott a marxizmus—leninizmus segítsé- gével megoldást. Ma a magyar nép szaba- don él független hazájában és a haladás, a béke, a nemzeti függetlenség nemzetközi erőire támaszkodik.

HÚSZ ESZTENDŐ van mögöttünk. Bár voltak nehéz évek, e két évtized esztendőinek többsége a néphatalomért vívott eredményes harc és a sikereken gazdag építőmunka éve volt. Az elmúlt nyolc és fél esztendő- ben kikovácsolódott az a politika, ame- lyet minden kommunista tiszta szívvel képviselhet és képvisel is abban a tudat- ban, hogy megfelel a nép érdekeinek és találkozik a nép egyetértésével. Minden kommunista érzi ma a szavak és a tettek zavartalan összhangját.

Végül is mi nálunk a kommunisták, a párt történelmi érdeme? Hogy meglát- ták, megtalálták az egyedül járható törté- nélműti utat és rávezették arra a magyar folgozó népet. Hogy a párt kimondta Debrecenben 1944 végén, amikor az ideig- lenes nemzetgyűlés megalakult: lesz ma- gyar újjászületés, és úgy lett: Magyaror- szág, a magyar nép újjászületett. Amit a kommunisták tettek, kötelességük volt, de annak érdemét, hogy ők voltak, akik az utat megtalálták és ők vezették rá a né- pet, nem vitathatja el tőlük, a párttól senki. És a kommunistáknak, főleg azok- nak, akik már az illegitimitás időszakában harcoltak a fasiszmus ellen — ez a leg- főbb történelmi elégtétel.